

Auteur: Lore Callens
Foto's: Carl Vandervoort

MIEKE COECKELBERGH BRENGT EEN BOEK UIT OVER BORSTKANKER

Ze gaf jarenlang vormingen over medische thema's voor Zorg-Saam, een organisatie onder de vleugels van Ons, toen ze zelf borstkanker kreeg. Om een beetje grip te krijgen op haar rollercoaster van gevoelens begon Mieke Coeckelbergh een dagboek bij te houden. Binnenkort komt dat boek op de markt, maar met ons deelt ze nu al de vijf meest beklijvende momenten uit haar ziekte- en genezingsproces.

Wie is Mieke Coeckelbergh?

- Werkte 23 jaar in een psychiatrisch ziekenhuis en palliatieve thuiszorg
- Geeft vormingen rond medische thema's (palliatieve zorg, psychiatrische zorg, ethiek) voor Zorg-Saam
- Is heel creatief bezig, schildert met olieverf op doek sinds 1999, maakt expressieve schilderijen
- Kreeg op haar 59ste borstkanker, net zoals haar moeder op die leeftijd
- Schreef een dagboek over haar ziekte, de behandeling en alle emoties daarrond
- Zorg-Saam besliste dat boek, 'Samen met haar', uit te geven, zodat het een bron van inspiratie en steun kan zijn voor andere vrouwen, hun geliefden en familie.
- Organiseerde eind april een tentoonstelling rond bomen die voor haar symbool staan voor groei en verandering, voor verbinding en onderlinge steun, voor roots en haar liefde voor de natuur

ons

Scharniermoment 1: Het verdict en de lieve reactie van de radiologe

"Ik voelde al een tijdje een hard plekje in mijn borst maar het duurde liefst een halfjaar vooraleer iemand dat echt serieus nam. Mijn huisdokter zei: het zal wel niks zijn, een ontstoken klier of zo. De eerste radiologe zei: ik zie het niet goed, u bent te zwaar. Iedereen gaf verwijsbrieven mee, niemand had een open gesprek met mij. Toen ik uiteindelijk wél voor het eerst de waarheid te horen kreeg, kwam dat dan ook aan als een mokerslag. Mijn moeder heeft borstkanker gehad en ik heb altijd gezegd: een van de zussen zal het ook krijgen. Maar als je dan in het ziekenhuis te horen krijgt: 'dit is heel erg', dan valt de hemel toch wel even op je hoofd. Ik was in shock, maar die radiologe zei: 'ik ga even bij u blijven zitten.' Dat was zó lief! Ze nam mijn hand niet vast en dat hoefde ook niet. Het was voldoende om het even te laten doordringen, om me veilig te voelen bij haar. Het gaf me vertrouwen om me ook in het ziekenhuis van Bonheiden te laten behandelen, want in Gasthuisberg was er een lange wachtlijst. Achteraf bleek dat die vrouw zelf ook borstkanker had gehad. Ik vond het straf dat ze dat niet zei, heel professioneel. Ze wilde me niet beïnvloeden met haar eigen verhaal maar wilde wél dat ik goed opgevolgd werd. De dag na het verdict kreeg ik al allerlei onderzoeken, twee dagen later was ik al bij de oncoloog, de derde dag kreeg ik een poortkatheder en op dag vijf lag ik aan de chemo. Ik had geen tijd om te bekomen maar ik wist wel waar ik aan toe was. Ik kon beginnen vechten."

Scharniermoment 2: De unieke sfeer van vrouwen onder elkaar tijdens de chemo

"Soms krijg je chemo in een kamer van twee. Maar soms zit je met wel acht vrouwen in een kamer van vijf. Op bedden, op stoelen, de ene leest, de andere eet koekjes, nog iemand kijkt voortdurend op haar horloge. Ik vond dat heel boeiend. Sommigen zeggen niets, anderen vertellen honderduit, spelen op elkaar in, kijken toe. Je krijgt een soort uniek gesprek waarbij iedereen af en toe in het verhaal voorkomt. Op een dag ontmoette ik er een boerin, die zo graag werkte dat ze voor zichzelf volhield dat ze écht niet vermoeid was van de chemo. Dat kan toch niet, dacht ik. Maar toen ik even doorvroeg bleek dat ze 's morgens aan de slag ging op de boerderij en dan zo kapot was dat ze heel de namiddag moest gaan liggen. Het greep me aan hoe ze vertelde over haar vak, haar dieren, de stier Herman. Het beest had blijkbaar een gebroken poot en ze maakte zich zorgen dat ze hem moest wegdoen. 'Zo'n brave stier', zuchtte ze. Dat had ik nog nooit gehoord! En toen ze vertelde over hoe ze de kalfjes de fles gaf, zag ik ze in gedachten al in het stro zitten. Zo mooi hoe ze in het ziekenhuis in haar hoofd eigenlijk ergens anders was. En dat geldt eigenlijk voor iedereen daar. Allemaal zaten we in onze eigen wereld en toch maakten we het samen mee. Dat voelde voor mij heel goed. Je zegt niet dat je elkaar steunt maar je doet het wel. Ondanks alles ga je sterk naar huis."

Scharniermoment 3: De dag dat mijn haar uitviel

"Mijn boek heet 'Samen met haar' en dat heeft verschillende betekenissen. Samen met kanker, samen met medeborstvrouwen, zoals ik ze noem, maar ook samen met mijn haar. Mijn haar was mijn identiteit en dat besefte ik pas toen het er plots niet meer was. Toen ik ziek werd had ik een lange, mokkakleurige vlecht die ik helemaal opstak. Over mijn afgezette borst heb ik geen traan gelaten maar mijn haar, dat vond ik echt erg. Ik wist dat ik het kwijt zou zijn op dag vijftien na de eerste chemo. En dat klopte perfect. Ik kon me er dus goed op voorbereiden. Er werd me aangeraden om mijn haar zelf te knippen zodat ik het niet op een dag in mijn bed zou vinden, omdat dat heel confronterend is. Ik heb het dus eerst op schouderlengte laten knippen en na de dertiende dag laten millimeteren bij een kapper die ook pruiken maakt. De pruik die ik daar kreeg was zo mooi dat ik voortdurend complimenten kreeg. In het Italiaanse restaurantje waar ik altijd kwam zei de uitbaatster: 'Mieke, wat heb je je haar prachtig gedaan! Zo ga ik het mijne ook laten doen.' Ik nam haar hand vast en zei: 'niet schrikken...' Maar ja, dat deed ze natuurlijk toch. Mijn moeder, die dementerend was, heeft dankzij die pruik zelfs nooit geweten dat ik kanker had. Ze was al zo verward en bang, dat wilde ik haar besparen. Intussen is ze gestorven en ik ben blij dat ze dat verdriet niet meer heeft gehad."

> "Over mijn afgezette borst heb ik geen traan gelaten maar mijn haar, dat vond ik echt erg. Pas toen het uitviel besefte ik hoe mijn haar mijn identiteit was"

Scharniermoment 4: De periode dat ik er bijna niet meer was

"Normaal moest ik twaalf chemo's krijgen maar ik heb er maar tien gehad omdat ik toen een bloedvergiftiging opliep. Drie weken heb ik toen in het ziekenhuis gelegen met hoge koorts die ze maar niet naar beneden kregen. Ik was letterlijk doodziek, maar besefte het niet, was weg van de wereld. Ik dacht dat je alles onder controle had maar dat was duidelijk niet zo. Op een gegeven moment zag ik onze kat Wannes achter het gordijn van de ziekenhuiskamer lopen. Ik had hallucinaties van de koorts... Maar plots sloeg de antibiotica aan. Op een bepaald moment zei de arts: 'We zijn bang geweest voor u. Het heeft niet veel gescheeld.' Toen pas drong het tot me door, want ik was me echt van geen kwaad bewust. Achteraf gezien was dat waarschijnlijk een overlevingsmechanisme, een manier om het aan te kunnen. Ergens weet je het maar je wilt het niet onder ogen zien. En daar is niets mis mee. Het is niet de bedoeling dat je jezelf verliest en je bent lang ziek, dus je krijgt de tijd nog wel om het allemaal te verwerken."

Scharniermoment 5: Het moment dat ik terug ging werken

"Ik was zestig toen ik genezen was en ik moest van de dokter niet opnieuw gaan werken. Maar ik wilde dat wel heel graag proberen. Ik weet nog goed hoe ik die eerste dag aankwam op de nieuwe locatie van Zorg-Saam, want tijdens mijn afwezigheid waren ze verhuisd. Ze hadden voor mij een bureau klaargezet met een nieuwe computer, allerlei kleuren pennen en plakbriefjes, notitieblokjes, een nietjesmachine, allemaal netjes op dat bureau geschikt met een vaas bloemen en een kaart. Daar was ik echt zo door gepakt! Die eerste weken moet je je weg nog zoeken en ben je heel moe, maar die warme welkom was hartverwarmend en gaf me zo veel steun! Ik kom mezelf

soms tegen nu ik weer aan de slag ben, ik kan minder aan dan ik soms zelf denk, maar het doet wel erg veel deugd om nog enkele jaren mijn eigen ding te doen, weer helemaal mezelf te worden."

Mieke geeft voordrachten voor KVLV onder de noemer 'Afhankelijk als patiënt en mondig', over hoe je je waardigheid kunt behouden als patiënt, ook al heb je van iemand anders zorg nodig.
Meer info via kvlv.be

Het dagboek van Mieke

'Samen met haar', het boek van Mieke Coeckelbergh met illustraties van Janke van der Tuin, steekt met herkenbare emoties en verhalen andere borstkankerpatiënten en hun vrienden en familie een hart onder de riem. Het is uitgegeven door Zorg-Saam en bevat een voorwoord van de directeur van Kom op tegen Kanker. Je kunt het bestellen via www.zorgsaam.be

WIN Wij geven drie exemplaren van dit boek weg. Wil je kans maken, antwoord dan vóór 1 juni op deze vraag: Waar ging de voorbije tentoonstelling van Mieke Coeckelbergh over? Antwoorden kan via kvlv.be/wedstrijd of via een kaartje naar Vrouwen met vaart - Samen met haar, Remylaan 4B, 3018 Wijgmaal.

Hoe kun je je laten screenen?

Hoe sneller borstkanker opgespoord wordt, hoe groter je genezingskansen. Daarom is het zo belangrijk dat je als vrouw tussen 50 en 69 deelneemt aan het gratis Bevolkingsonderzoek. Twee gespecialiseerde radiologen onderzoeken de beelden. Komen hun bevindingen niet overeen, dan buigt een derde radioloog zich erover. Dat maakt van de gratis mammografie voor het Bevolkingsonderzoek je beste screeningskeuze, ook al kan het onderzoek op zich onaangenaam zijn. Elke twee jaar krijg je een uitnodiging in de bus waarin een afspraak bij jou in de buurt voorgesteld wordt. Past die afspraak niet, dan kun je bellen voor een moment dat jou past. Alle info op borstkanker.bevolkingsonderzoek.be.

Tip!
Op Ons tv zie je van 14 mei tot 11 juni mooie sfeerbeelden van de kunstexpo rond bomen van Mieke Coeckelbergh. Zij vertelt er ook haar pakkende verhaal bij. Meer over haar kunst via www.miekecoeckelbergh.be

Loop of wandel mee en steun Think Pink!

10 september 2017: Race for the cure Brussel

Wat? 6 km lopen of 3 km wandelen
Hoe inschrijven? via kvlv.be/raceforthecure
prijs: € 10 (inclusief t-shirt)
Daginschrijving: € 15
Waar? Ter Kamerenbos – Brussel

24 september 2017: Race for the cure Antwerpen

Wat? 6 km lopen of 3 km wandelen
Hoe inschrijven? via kvlv.be/raceforthecure
prijs: € 10 (inclusief t-shirt)
Daginschrijving: € 15
Waar? Gedempte Zuiderdokken - Antwerpen

